

Derecskei Emlék

Ez a kis történet, egyike azoknak a kellemes emlékeknek, melyek rövidebb-hosszabb szolgálati időnk alatt velünk, vagy a közvetlen környezetünkben történtek.

Valamikor 1939-ben egy novemberi késő délutáni ködös napon történt, amikor már a szorgalmas nép a télirevalót betakarította, és a frissen megfőrt újborokat kóstolgatta.

Őrsparancsnokom helyi ügyeletre küldött, mint fiatal járőrvezetőt, Kiss Imre újonnan felszerelt próbacsendőrrel. Valahol a köd mögött a nap is kezdett nyugovóra térni. Mi a városháza felé tartottunk. A Debrecen-Berettyóújfalui autóbussz az napi utolsó útján ott állott a városháza előtt. A kis városka hat hajdúja közül három és az autóbussz vezetője egy 60 év körüli fejkendő asszonnyal beszélgettek. Mivel úgy a hajdúkat, mint a busz vezetőjét személyesen ismertük, odamentünk megkérdezni, hogy mi történt. Akkor látjuk, hogy a szegény asszony a könnyeit törülgeti. Mesélték, hogy a néni Debrecenben tévedésből rossz vonatra ült és a vonat jegykezelője a vasútállomáson letette, amíg nagyon messze el nem megy a rossz irányba. Én megkérdeztem a busz sofőrt, hogy van-e lehetőség arra, hogy az asszony busszal menjen haza. A válasz az volt, hogy igen, de az asszonynak nincsen pénze és ő nem viheti el jegy nélkül. Megkérdeztem, hogy mennyibe kerül a jegy. Azt mondta: 1.20 pengő. Én ott azonnal kifizettem a jegy árát és megkértem a sofőrt, hogy amilyen közel csak lehetséges, vigye el az asszonyt hazáig. Ő megígérte és azt mondta, hogy a műúttól még vagy 2 km-t gyalog kell neki megtennie, mert ő a dűlőúton nem tud busszal menni. Nagy köszönet és hálalkodás után még megvártuk, amíg a busz elindult. Közben bementünk a városházára és ott Kiss Imre barátom azt kérdezi tőlem: „Csendőr úr, miért csinálta ezt?” Azt válaszoltam, hogy nekünk nem csak a bűntevőkkel kell eljárni, hanem a bajbaesetteken is segíteni kell. Ez felebaráti kötelesség.

Már mindezeket régen elfeledtük, amikor egy délelőtti oktatás szünetében a napos a napi postáért ment, amit természetesen az őrsparancsi irodába vitt. Hamarosan jön ki az őrsparancsnok, hogy itt van egy levél az őrs címére küldve és benne egy 1.20 pengős postautalvány és ő nem tudja, hogy miről van szó, vagy kinek szól. Én nem akartam felállni, de Kiss Imre mellett ült és addig lökdösött, amíg azt az őrsparancsnok is észrevette. Akkor már fel kellett állanom és az őrsparancsnok dícséretére csak azt válaszoltam, hogy én azt már régen elfeledtem és soha nem vártam érte dícséretet, hiszen felebaráti kötelességünk segíteni azokon, akik arra rászorulnak. Az asszonynak a fia írta a szép köszönő levelet.

Szegény Kiss Imre őrmester, azóta már régen letisztelgett Teremtőjének a Hadak-Útján. Ugyanis 1944-ben az újvidéki őrsön szolgált és egy alkalommal szolgálatból hazatérve, lakását lebombázva, feleségét és kislányát holtan találta. Imre, mint jó bajtárs, szerető férje és édesapa, ezt elviselni nem bírta és a Manlichert a szájába vette és úgy fejezte be földi életét.

Valaki ezért az életért is felelős!

A Jóságos Isten adjon neki békés nyugodalmat.

Ez a kis történet azt igyekszik bizonyítani, hogy nem csak a törvény szigorával kellett nekünk fellépni, de a felebaráti szeretetet is lehetett alkalmazni magyar népünk iránt, hiszen őket szolgáltuk. Biztosan tudom, hogy ez a család sohasem csatlakozott ellenségeinkhez és ha arra alkalmuk adódott, talán meg is védtek bennünket.

Körmendi Ferenc

Bajtársi Levél, 1988. április 30.